

WAGAS BY Rumphii

Softcopy Published: 10/26/2013

None of this property belongs to you. All the credits belongs to the owner.

Plagiarizing is a crime! No to plagiarizing!

Name, age, place and happenings are pure fiction! Any resemblance to the following are coincidental.

Copyright © 2013 by Rumphii. All rights reserved. STEALING IS A CRIME.

If you're going to post MY story to other sites, please do acknowledge me as the author.

ENJOY READING! XOXO! DON'T FORGET TO SUPPORT MY STORIES ON WATTPAD!

~*~

"Jundith. Sandali lang."

Napahinto ako nung tinawag ako ni Tita habang dala-dala ko yung jar.

"Mahal ka talaga niya. Palagi niyang sinasabi sa kin na kailangan daw na kayo lang dapat."

Napaiyak si Tita.

She hug me.

"Mahal ko rin po ang anak niyo. Si Paul. Siya lang ang mahal ko."

tapos napaiyak ako.

Kumalas siya.

"Sige na. Baka malate pa kayo."

Umalis ako. Habang papasok ako ng kotse, bumalik lahat yung ala-ala sa utak ko.

FLASHBACK

"Mom. Nandyan na ba yung driver?" tapos inayos ko yung gamit ko sa bag.

Were going on a trip. With my friends. Yung parang interview with matching interaction sa mga taong hindi makaranas ng nararanasan namin.

Papunta kami ng province.

"Nandito na. Dali. Ill help you with that."

sabay kuha nya sa gamit ko at nilagay sa bag ko.

Ang bait at ganda talaga ni mommy. The best!

"Thanks mom." i said emotionally.

Tapos tiningnan ko sya.

She smiled.

"Your always welcome Jundith."

Tapos she spread her arms.

"Hug ka nga muna kay mommy."

"Ayeii. Naglalambing naman po tayo."

sabay hug.

Ang bait at swerte ko talaga sa mommy ko.

"Oh sige na. Baka ma late ka pa dun. Eh bakit ba kasi ayaw mong ihatid ka na lang ni manong directly sa destination mo?"

Sabay bigay ng bag.

"Eh kasi. Im old enough to handle things. 18 na ako. Its okay mom. Ayaw mo bang maging independent si ako?" sabay pout.

"Ano ka ba. Siyempre gusto. Pero iwasan mo yang pag, ano ba tawag mo dyan?" napakunot pa noo nya.

"Mom, how many times i told you na pout ang tawag diyan." tapos nagpout uli ako.

Napangisi na lang siya sa ginawa ko. Nagpout din sya.

"Mom. Hindi bagay sayo. ahahah. Stop doing that."

Napatawa na lang kami sa ginawa namin.

Sumakay na ako ng van at nagpahatid kay manong.

"Byeeee!" pagpapaalam ko kay mommy sabay kiss.

Oh diba, ang grabe ng drama naming mag-ina. Aalis lang ako for how many days, parang years na. XD

Nakatingin lang ako sa kanya. As we go through, hanggang sa di ko na siya makita.

Excited na ako. Ayeiiii. Kinikilig ako kay crush. Yung parang maninirahan kami sa isang bubong. Parang ano, ayeiii. Nakikilig talaga ako.

(Ang landi, sarap tusukin ng karayom.)

Naalala ko pa noon yung sinabi niya sakin. " Gusto kitang pakasalan. Pagdating natin ng 20."

Ayeiiii! Ene be. Kinikilig ne nemen eke. XD

Pero bata pa kami nun. Kaya di ko sineryoso.

Habang nagdi-day dream ako, hindi ko na namalayan na nakadating na pala kami.

SCHOOL

"Bye manong. Take care po. Komawo." sabay ba-bye.

"Sige iha. Mag-ingat ka ha."

"Opo. Ikaw din." tapos nag smile ako.

Pumasok na ako ng school. Ang daming tao, yung iba naka pang foreigner style. Yung iba korean. Ako, simple but elegant/ beautiful. :P

"E-eh?!" nakita ko si Paul.

Papalapit sya saakin.

Hanggang sa nakalapit na sya.

"Oi! Ready ka na?" si paul.

"Y-yah. Im always."

"Tara." hinawakan niya braso ko at sumakay na kami sa van.

BUS

"S-sandali. I can handle myself. Stop pushing me. Nasasaktan ako."

"Stop. Dito lang tayo." sabay turo nya sa seat namin. "Ladies first." sabi nya in a manly voice.

"Thanks."

Umupo ako. Umupo na din sya.

"This is your first time right? Ginagawa natin ito para maramdaman natin kung ano ang pakiramdam na mabuhay sa di natin nakasanayan. Ang malayo sa mga magulang natin. Ang maging independent ng ilang araw. Ang mabuhay ng walang gadget. Especially, cellphone and without technology."

Maninirahan kayo with your partner on a same rooftop with the same family. Tutulong kayo sa mga gawaing bahay o kung ano man ang ipag-uutos nila. Ill give you time to use all of your gadget now. Pero kung nandoon na tayo sa destination. Kukunin ko nayon. Intyendes!?"

si Miss.

"Opo."

sabay sabay naming pagkakasabi.

Akala ko okay lang magdala ng gamit. Paano na yuung sinusubaybayan kung Seducing Drake Palma na story ni ate Beyotch? Napabuntong hininga na lang ako.

Napansin kung ang lalim ng iniisip ni Paul. Magkatabi kami, kaya naka maximize yung mukha nya sa mata ko.

"Bakit ang lalim yata ng iniisip mo."

Bigla siyang natauhan.

Tumingin sya sakin.

"Nahh. Im just remebering someone."

sabay smile sakin.

T.T bakit ba ang cute nya. Chinito at may dimples. Mabait at matalino. Athletic and well, MVP ng school. Neseye ne eng lehet Paul.

Pero. Ngayon ko pa lang napansin na namumutla siya.

"Sino naman yung iniisip mo?" tapos nag clear throat ako.

"Si crush."

O.o

Si crush daw nya. May pa clear throat pa akong nalalaman.

"Bakit mo naman sya iniisip? Namimiss mo?"

"No. Actually, magkasama kasi kami. Kasama sya ngayon sa trip."

"Tapos." matamlay kung sagot sa kanya.

"Magtatapat na ako sa kanya. Sasabihin ko sa kanya na mahal ko sya."

Bigla namang tumibok ng mabilis yung puso ko.

Eh-eh?! Bakit?

"Ah-eh. Eh sabihin mo."

"Eh wala kasi akong lakas ng loob eh. Baka kasi kaibigan lang tingin nya sakin."

Ano ba sasabihin ko? Ang awkward ha.

"May kasama kasi sya. Lalaki. Baka sila na."

"Eh baka kapatid, pinsan, or kaibigan lang talaga nya."

Natahimik sya bigla.

"Ikaw, may crush ka na?"

natigilan ako sa sinabi nya.

"H-huh? A-ano. M-meron."

medyo nag pout sya.

"S-sino?"

Huh! Sasagutin ko ba tanong nya?! Na siya si crush ko?!

"Ah- eh. S-si . . ."

Aishh! Sino ba sasabihin ko, si Alfred? Yung crush din ng campus? Nahhh! Di ko siya type!

Nasa ganoong sitwasyon ako ng biglang magsalita siya.

"No need to answer na. We must take a nap first. May activity pa tayo mamaya."

Pagpuputol nya.

Phew! Im saved! Thank you! mwuah! mwuah!

Nauna siyang nakatulog.

Sana. Sana masabi ko sa iyo ang nararamdaman ko.

"Saranghae." i murmured.

Nagulat ako ng bigla siyang nagising.

Tumingin siya sakin.

"Ano?"

Syete!

"Huh?! A-ano. Saranghae! Drake Palma."

"Ahh. Saran-~&%^&*%#"

Tapos natulog siya ulit.

O _____ O ano daw?

Bwesit naman tong van oh! Ang ingay! Aishhh!

AFTER ALMOST 3 HOURS.

Nakarating na kami ng destination. Nagising na lang ako ng wala na sa tabi ko si Paul.

Yung gamit niya. Nandito pa sa upuan. Yung ibang estudyante natutulog pa yung iba naman nasa labas na.

Lumabas ako.

"Nakita mo ba si Paul?" tanong ko sa babaeng parang kinakausap yung puno.

"Si Paul? Yung partner mo? Nakita ko siya sa may lawa." sabay turo sa lugar.

"Salamat." tapos umalis na ako.

Pumunta ako ng lawa.

Woahh. Ang ganda naman dito. Since now. Ngayon palang ako nakakakita ng ganito.

Naglakad ako at tinanaw ang mala-paraisong lugar na yun.

It seems na nananaginip ako. Walang tao dito. Kita mo yung mga tanawin dito.

May nakita akong lalaki sa may puno. Nakatalikod at parang umu-ubo.

"Paul?"

Humarap siya sakin.

"Jundith? Okay lang ako." sabay lapit sakin.

Huh? Tinanong ko ba siya kung okay lang siya.

"Tara." anyaya nya sakin.

Umupo kami sa may lilim ng puno.

"Nakatulog ka ba?" tanong niya sakin.

"Oo. Pero hindi masyado. I take pictures kasi eh. Remembrance kumbaga." masaya kung sagot sa kanya.

Napangisi siya.

Bigla na lang kaming natahimik.

mga 10 seconds siguro.

"Can you take a picture of me too?" mahina niyang sagot.

"Sige ba!?" masaya kung sagot ulit sa kanya.

Ayeiii! May picture na ako kay Paul! Yung siya mismo kusang nagbigay!
Mwahahahh!

Lumayo ako tapos kinunan siya ng picture.

T.T Ang cute talaga niya. Ahahaha.

Lumapit ako sa kanya.

"Yung tayong dalawa naman. Yung selfie style."

Sabi ko. ahahah. Hindi na nahiya. XD

"Sige."

1,2,3 *click*

Mwuahhh!

O ____ O

He kissed me. Sa cheeks.

Omo! Namumula ako.

Tumingin ako sa kanya.

Nagkatinginan kami.

Silent mood.

"Pwede bang mahiga?" sabay hawak niya sa balikat niya at pagpuputol niya sa katahimikan.

I nodded.

Lumapit siya sakin tapos he lean on my shoulder.

"Alam mo ba. Tinatawagan ko kanina yung crush ko. Per di siya sumasagot. Sasabihin ko sana sa kanya na mahal ko siya. Nagtext din ako sa kanya. Pero walang reply."

Huminto siya.

Bakit niya sinasabi sakín ang lahat ng ito? Dahil crush ko siya? Lol.

"Nung kabataan pa namin, mahal ko na siya. I thought it was just a puppy love, but as time goes on. Narealize kung mahal ko talaga siya. I promise to her na we will be married kung tumungtung na kami ng 20."

Ehhh?! Ako ba tinutukoy niya? I think no. Baka hindi lang ako sinabihan niya ng ganyan.

" I love her. Pero baka di niya ako mahal. Umaasa lang ako sa wala. Pero mas mabuti na yun. Nakakasama ko pa siya."

Biglang tumulo yung luha ko.

"I love her soo much. I love you."

Tama ba ang narinig ko? Pakiulit nga?

"I love you."

Ako ba ang tinutukoy niya? Napatingin ako sa kaniya. Natutulog pala siya. Baka nananaginip lang.

Napahinga ako ng malalim.

"Sana ako na lang." i whispered.

Mahal kasi kita eh.

Ilang minuto lang eh di na siya nagsalita.

At medyo may tumulo sa braso ko.

Laway? Tsss. Ano ka ba Paul. Kung hindi lang kita crush.

"Paul." tinawag ko siya para gisingin siya.

"Paul?!" tinawag ko ulit siya.

Bakit di pa siya nagigising? Di ba niya ako naririnig?

I support his head using my hand.

Tiningnan ko siya.

Umiyak ba siya? Luha ba yung tumulo sa braso ko?

"Paul." sabay hawak sa kamay niya.

Nanlalamig siya.

Nagulat ako sa sunod na nakita ko.

"Paul!" may dugo sa kamay niya.

"Paul! Okay ka lang!? Paul!" tapos niyugyug ko yung katawan niya.

Pero di siya nagigising.

"Tulong! Tulungan niyo kami!" sigaw ko.

Biglang lumapit yung mga estudyante kung nasan kami.

Nagulat sila sa nakita.

"Paul." mangiyak-ngiyak kung sabi.

Anong nangyari? Paul? Gumising ka.

Kinuha siya ni Miss. At hinatid siya sa pinakamalapit na hospital.

Umalis sila. Ako na lang yung naiwan sa may lawa.

Kinuha ko yung cellphone ko para tawagan si Tita.

Pero nagulat ako.

3 missed calls and 3 unread messages mula kay Paul.

Napaluha ako. Biglang nagflashback sa utak ko yung sinabi ni Paul kanina.

"Alam mo ba. Tinatawagan ko kanina yung crush ko. Per di siya sumasagot. Sasabihin ko sana sa kanya na mahal ko siya. Nagtext din ako sa kanya. Pero walang reply."

Nanlumo ako.

Ako ba?!

Ako ba yung mahal niya?

*1 MESSAGE RECEIVE"

"Jundith. Im sorry. Wala na si Paul."

Parang gumuho yung mundo ko.

Matagal ko na siyang mahal.

At matagal na rin niya akong mahal.

Ang tanga ko! Ang manhid ko!

Napaiyak na lang ako dahil sa mga nangyari.

Hindi ko na siya makikita at makakausap pa.

"Mahal din kita . . ."

Umiyak na lang ako sa isang tabi.

END OF FLASHBACK

After 5 years

"Paul. Nandito na tayo, sa altar. Yung pangako mo sakin, ang pakasalan ako kapag tumungtung tayo sa legal age.

Mahal kita, di ko man nasabi sayo, pero ikaw lang talaga ang minahal ko. Ikaw lang ang laman ng puso ko.

Nandito tayo ngayon upang hingin ang basbas ng panginoon sa pag-iisang dibdib natin.

Hindi kaman buhay, pero laging buhay ka sa puso't isip ko.

Masakit mang isipin na wala kana, pero patuloy pa rin kitang mamahalin.

If I were to meet you again, even knowing such sadness awaits me, id definitely fall inlove with you . . . again."

Kinasal kami ni Paul. Kinasal kami kahit wala na siya. Dala-dala ko yung abo niya sa jar.

Masakit mang isipin, pero ito lang ang magpapatunay na tapat at wagas ang pagmamahalan namin.

-JUNDITH

THE END